

Magyari Barna

Februári fények

a hóember vicceket mesél
hogy marasztalja még
a hideget
de lassan kienged a remény
és befagyott kapcsolatunk jegén
már egyre ritkábban
jön át a bánat

ha kettőnkről írok
még néha papírsebkendőbe
tüsszent a vers
még a lelkembe ültetett gyümölcsfák
egy-két virágát néha elveri a fagy
ám a ránk terített hosszú csend alól
már gyakran kivillan a térded

megbokrosodott indulatomon
már nem károg a varjú
csak fehér galambok szállnak rá
s szemed kék egén
újra repülni tanul
hangulatom